

Pasaullnēs fantastikos Aukso fondas

Jack L. Chalker

VELNIŠKAS SANDĒRIS

erīoānās

Jack L. Chalker
VELNIŠKAS SANDĒRIS
(Mokslinis) fantastinis romanas

Visų Žemės tautų legendose, mituose bei pasakose veikia velniai, piktosios dvasios, vampyrai, vilkolakiai ir kitokie demonai. Labai gali būti, kad jie – tarpdimensinėse plokštumose pasiklydę kitų pasaulių gyventojai. O jei mūsų gimtajai planetai staiga iškiltų mirtinos katastrofos grėsmė, ar nesudarytume mes su šiais demonais bet kokio sandėrio, kad tik galėtume išsigelbėti patys?..

"Velniškai įdomi hipotezė, kodėl dabartinėje Vakarų civilizacijoje taip masiškai plinta kabalistiniai, šamanizmo, šėtono garbintojų ir kitokie kultai."

PUBLISHERS WEEKLY

Iš anglų kalbos vertė ANITA KAPOČIŪTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

246 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Jack L. Chalker - AND THE DEVIL WILL DRAG YOU UNDER
New York, Ballantine books, 1984

Copyright © by Jack L. Chalker, 1979

Cover art copyright © by Darrell K. Sweet, 1994

Vertimas į lietuvių kalbą ©, leidykla "Eridanas", 2002
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Pagrindinė Linija +2076

Kai pasaulio pabaiga visai priartėja, likusį laiką geriausia praleisti bare.

Nedidukas žmogelis dirščiojo pro apšarמושius baro langus ir raukė antakius. Nors po pusiaudienio dar nebuvo praėję tiek laiko, kad imtų vakarėti, lauke susitelkė sutemos, nudažytos raudonais atšvaitais, dėl ko visas kraštovaizdis atrodė tik dar grėsmingiau. Lango stiklą dengiantis šerkšnas laužė ir iškraipė spalvą, paversdamas ją kone putojančiu, sodriai purpuriniu vynu.

Mintis apie vyną žmogui priminė tai, ko jis ėmėsi, todėl vėl atsigrėžė į barą.

- Dar vieną dvigubą, - užsisakė jis laibu, gergždžiančiu balsu; kalbėjo su vos juntamu akcentu, kurį galėjai palaikyti lyg ir europietišku, nors neaišku, kurios kalbos.

Sulaukęs, kol jį aptarnaus, žmogelis kritiškai apžiūrėjo gėrimą, pauostė ir pagaliau ėmė siurbčioti. Tuo pačiu nužvelgė kitus baro lankytojus.

Jų buvo ne kažin kiek. Baras glaudėsi visai netoli Universiteto, tačiau paskaitos jame nebevyko - nebevyko jau seniai, nuo pat Nelaimės.

Šiomis dienomis čia trainiojosi tik tie, kurie dar-
bavosi prie tyrinėjimų projektų, beviltiškai steng-
damiesi sustabdyti ar nukreipti į šalį grėsmę, ar,
blogiausiu atveju, kaip nors susidoroti su spar-
čiai artėjančiu siaubu - pernelyg sparčiai, maža-
sis žmogelis puikiai tai žinojo. Galbūt vienam
kitam žmogui ir pavyks išgyventi - bent kurį
laiką. Tačiau tik menkai saujelei.

Ir tik kurį laiką.

Tie kiti baro lankytojai... tie keletas. Žmogelis
įdėmiai juos apžiūrėjo. Pora senų beviltiškų gir-
tuoklių; kiti - keletas iš pažiūros galutinai nusiva-
riusių pusamžių vyrų ir moterų, vienas kitas -
kaip stovi atėję iš laboratorijų, net nenusimėtę
baltų chalātų - kiūto, nesikalba, matyt, nori
valandėlę atsipūsti nuo nepertraukiamo darbo,
kol dar nekrito išsekus paskutinioms jėgoms.
Žmogelis žinojo, kad šiuo metu jiems derėtų
bent šiek tiek numigti, tačiau jie buvo pernelyg
pavargę, kad dar galėtų miegoti.

O kas išvis dabar įstengtų užmigti? - dingtelėjo
jam.

Vis dėlto nė vienas iš jų netiko. Tarp jų nebuvo
tokio, kokio žmogeliui reikėjo, kokį jis trūks plyš
turėjo surasti. Dėl to jis gerokai nerimavo: jau ne
vieną dieną nepaliaudamas siuntinėjo kvietimus,

tačiau taip ir nesulaukė beveik jokio ar išvis jokio atsako. Ir vis dėlto tinkamų žmonių - tokių, kurie patenkintų jo poreikius - kažkur netoliese buvo. Žmogelis uoste uodė juos, jautė jų auras - nors ir netobuli, bet pakankamai tinkami.

Žmogelis atsiduso, ištuštino taurę ir pasigraibė kišenėje. Iš ten išžvejojo nedidelį daiktėlį, švytintį savo paties gyvybe - didžiulį, žaižaruojantį, tobulai nugludintą brangakmenį.

Žmogelis pasidėjo jį ant baro priešais save ir įdėmiai įsistebeilijo, dešiniąja ranka švelniai glostydamas, tarsi glamonėdamas numylėtinį gyvuliuką. Jo link dirstelėjęs barmenas staiga susidomėjo ir brangiu daikčiuku, ir, neką menčiau - pačiu žmogeliu. Jis žengė artyn.

Žmogelis tai pajuto, uoste užuodė kažkokį nerimą. Lėtai atplėšė žvilgsnį nuo žaižaruojančios brangenybės ir įsmeigė akis į barmeną. Šio veide staiga pasirodė kažkokia keista išraiška; jis vėl ėmėsi ramiai šluostyti taures. O žmogelis vėl sutelkė dėmesį į brangakmenį.

Išsiplėtusi jo sąmonė leidosi ieškoti. Taip, jis puikiausiai jaučia juos: *in* ir *jan*, vyras ir moteris. Ir netgi visiškai arti, nors ir ne čia pat, ne ranka pasiekiami. Žmogelis sutelkė dėmesį į juos, užmezgė ryšį, pašaukė pas save.

Netobuli, ne, toli gražu ne tobuli. Tačiau visai tiks - jei tik tuoj pat prisistatys.

Šiurpus ledinis vėjas košė Reno miesto Nevada-
doje gatves. Moteris sudrebėjo ir standžiau susi-
supo apsiaustu, iš paskutiniųjų stengdamasi
nors truputį apsiginti nuo smelkiančios žvarbos.
Tačiau neką tepešė.

Ji puikiai žinojo, kad šiuo metu neturėtų būti
čia. Tiesą sakant, jos čia nė kojos neturėtų būti;
ji nė pati nenutuokė, nei kodėl atsidūrė čia, nei
kur eina, bet vis tik atkakliai yrėsi pirmyn, grum-
damasi su vėju ir šalčiu, beveik nė nežiūrėdama,
kur žengia.

Jos protas šiek tiek drumstėsi, mintys vėlėsi
neaiškios, miglotos. Dar visai neseniai moteris
apsisprendė galą pasitikti prie jūros - Didysis
vandenynas jau skalavo Siera Nevados krantus -
ir ruošėsi tam; tačiau kažkodėl atsidūrė čia,
Rene, kalnuotoje dykumoje, kur atsidurti nebuvo
jokios prasmės. Dauguma žmonių jau
kada išsisklaidė kas kur, o likusieji gūžėsi
namuose arba telkėsi bažnyčiose, melddami
bent kokio nors išgelbėjimo. Nors toji moteris
niekad nebuvo religinga, tačiau galų gale
nusprendė prisijungti prie besimeldžiančiųjų. Kai

išsisklaidė net menkiausios viltys, bažnyčia liko tas paskutinis šiaudas, už kurio dar galėjai stvertis.

Kaip tik tenlink iš gana patogaus, tik jau apleisto motelio kambario ir patraukė moteris - į artimiausią bažnyčią.

Tačiau dabar patekti į bažnyčią jai kažkodėl neberūpėjo. Ją kažkas traukte traukė eiti, žingsniuoti šio plačiai išsiskleidusio neaukštų pastatų miesto gatvelėmis ir skersgatviais - jai dingojosi, kad šitaip ji traukia tikslingai, tik pati nenumanė kur. Atrodė, kad kojos pačios kažkur ją neša.

Gatvėse neliko jokio transporto, išskyrus retsykiais pradūzgiančias karines mašinas; niekur nesimatė nė gyvos dvasios, girdėjosi tik vienišų, apleistų gyvulių maurojimas, protarpiais prašmėžuodavo viena kita žiurkė.

Moteris pasuko už kampo, ir čia jos vos neparbloškė visa jėga įsisiautėjusio vėjo gūsis; jis perkošė ją visą, moteris nunarino galvą, stengdamasi apsaugoti veidą nuo tvilkančios vėtros.

Jai pačiai smarkiai parūpo, kur nūn eina ir ko.

Jis buvo tvirtai sureštas, nepaprastai gražus vyriškis, jo apdaras labai priminė medkirčio dra-

bužį. Kaip ir moteris, jis visiškai nenutuokė, ko jam prireikė čia. Vyras puikiai prisiminė ketinęs keliauti į Naująją Zelandiją. Jį pasiekė gandai, esą kaip tik ten būsią daugiausia šansų išgyventi. Jis buvo jau visai pasirengęs iškeliauti, gavo leidimą pasinaudoti bendruomeniniu lėktuvu ir Denveryje sėdo į savo prašmatnų sportinį automobilį, ketindamas dumti į oro uostą.

Tačiau į netoliese įsikūrusį oro uostą jis net neužsuko. Tarsi sapnuodamas jis lyg beprotis nušvilpė tolyn, kol pagaliau atsidūrė štai čia. Visa tai atsitiko vakar.

O štai dabar jis susizgribo žingsniuojas žvarbomis, vėjo košiamomis gatvėmis, sėte nusėtomis įvairiausiomis nuolaužomis bei šiukšlėmis - civilizacijos, kurioje niekas niekam neberūpi, skivytais. Jis kažkur traukė, vis dar nežinodamas nei kur, nei kodėl.

Vėjas talžė jį ir vertė iš padų; žmogus pasistatė apykaklę ir lyg tarp kitko pasigailėjo neišsidėjęs apsauginės slidininko kaukės. Mat šitaip einant sunku buvo ką nors įžiūrėti - tarsi švilpiant nuo kalno slidėmis be apsauginių akinių.

Į moterį jis įsirėžė, jos nė nepastebėjęs. Smūgio būta kaip reikiant: abu neišsilaikė ant kojų ir prapliupo keiksmiais, tačiau kiek atitokę ėmė

vienas kito atsiprašinėti.

Abu pašoko ant kojų taip vikriai, kad nė vienas nesuspėjo ištiesti antrajam rankos.

- Ak, atleiskite, aš atsiprašau, - iškvėpė abu vienu metu, tada abu nutilo ir sutartinai nusi-juokė dėl tokio sutapimo.

Moteris staiga liovėsi juoktis; linksmumas čia pat išgaravo, ir ji keistai pažvelgė į vyrą.

- Žinai, - nustebusi ištarė ji, - nuo pat Nelaimės aš pirmąsyk išgirdau juokiantis.

Vyras irgi tučtuojau surimtėjo ir sulinkčiojo galva.

- Aš - Makas Valtersas, - prisistatė jis.

- Džilė Makalou, - atsakė ji tuo pačiu.

Vyras apsidairė.

- Nagi! Pažvelk, atrodo, kad antai ten vis dar tebeveikia bariukas! Velniop šitą šlamštalyną, eime, išmesime po burnelę ir atsipalaiduosime, - pakvietė jis, o paskui pridūrė: - Nebent turi kokių nors svarbesnių reikalų?

Ji sausai sukikeno.

- Ar šiandien kam nors dar rūpi reikalai? Eime!

Paskubomis jie kirto gatvę ir, praėję keletą apleistų parduotuvių vitrinų, pasiekė barą. "ŠVY-

TURYS", - skelbė nedidukė iškaba.

Vos jie įėjo ir užtrenkė paskui save duris, į juos siūbtelėjo šilumos srautas. Elektra jau senokai virto retai bepasitaikančia prabanga; tad rasti šitokią vietelę, kurioje viskas veikė, viskas atrodė stulbinančiai įprastai, buvo kone tas pat, kas rasti vaivorykštės gale pakastą aukso puodą. Šitoks baras tiesiog negalėjo egzistuoti, tik jau ne šiomis dienomis - tačiau jis egzistavo. Atvykęliai nesiėmė svarstyti šio stebuklo, jie tiesiog susirado laisvą, pertvaromis atskirtą staliuką ir galutinai išvargę susėdo prieš kits kitą.

Barmenas išsyk juos pastebėjo.

- Ko pageidausite, bičiuliai? - šūktelėjo.

- Dvigubą burbono su vandeniu, - atsiliepė Valtersas ir dirstelėjo į moterį, kuri ne be vargo išsirangė iš sunkaus, kailiu pamušto palto. *O ji juk pasiutusiai žavinga*, dingtelėjo jam.

- Škotiško su vandeniu, - ji pratarė Valtersui, ir šis šūktelėjo užsakymą barmenui.

Gėrimus jiems atnešė nepraėjus nė dviem minutėms, per kurias juodu paprasčiausiai sėdėjo, nelabai prikišamai apžiūrinėdami vienas kitą.

Moteris buvo miniatiūrinė - gal metro šešiasde-

Šimties, jeigu ne mažiau - tačiau atrode ypatingai... tvirta?.. Vyriškis niekaip nevaliojo rasti tinkamo žodžio jai apibūdinti. *Atletiška*, galų gale nusprendė jis. Panaši į gimnastę ar šokėją. Trumpai kirpti plaukai itin tiko jos veidui - dailiam, seksualiam ovalui, kuris visgi atrodė kažkoks tobulai vaikiškas. *O jos akys - žalios*, staiga dingtelėjo vyriškiui.

Apžiūrinėdamas moterį, jis lygiai taip pat buvo tyrinėjamas ir pats. Vyras atrodė tikras milžinas, jo ūgis galėjo siekti beveik du metrus, tačiau po oda neaptiktum nė krislo riebalų. Fizinė jo būklė buvo puiki; kiek atšiaurų, bet gražių bruožų veidą rėmino vešli rusva barzda ir tokios pat spalvos ilgi, bet kruopščiai prižiūrimi, stilingai pakirpti plaukai.

Kol atvykėliai žvilgsniais tyrinėjo kits kitą, savo ruožtu juos abu nužiūrinėjo keistas mažasis žmogelis, įsitaisęs ant aukštos kėdės prie baro.

Atrodė, kad moteris užjuto jo žvilgsnį ir atsigręžusi dėbtelėjo į žmogelį. Šis privertė ją tuoj pat nusigręžti ir pats vėl sutelkė dėmesį į gėrimą. Tačiau jos išraišką spėjo užfiksuoti. *Rūpesčio temdomos akys. Abiejų. Jie žino, kas pastatyta ant kortos. Jie palaidojo paskutinę viltį.*

Per radiją skambėjusi daina pasibaigė, pra-

šneko diktorius.

- Galingi potvyniai beveik visiškai nušlavė Vidurio Vakarus; Didžiosiose Lygumose vėl tyvuliuoja jūra kaip priešistoriniais laikais, - kalbėjo jis sparčiai tirpstančiai, bet įdėmiai besiklausančiai auditorijai. - Įkurtos laikinosios pabėgėlių stovyklos, tačiau dėl pastarosiomis dienomis visus užvaldžiusios panikos greitkeliuose susidarė neįveikiami kamščiai; be to, paaiškėjo, kad milžiniški atstumai daugeliui tiesiog neįveikiami. Kaip ir visi žemumų gyventojai, dauguma kitų žmonių iš lygumų irgi pakliuvo į spąstus ir nebeturi kur trauktis.

Viena vietelė dar liko ir Rene, patenkintas savimi pagalvojo žmogėnas prie baro. Be abejo, tarp Krioklių ir Uolėtųjų Kalnų vandenynas neprasibraus: užtvindyti tokios aukštumos tiesiog neįmanoma.

Žmogėnas kyštelėjo ranką į kišenę ieškodamas cigaretės, bet sugraibė tik tuščią pakelį ir sau po nosimi patyliukais išsiplūdo. *Tai juokdariai šitie žmonės, dingtelėjo jam. Netgi sulaukę pasaulio pabaigos, jie vis dar tebevertina pinigus. Jis atsiduso, pakilo ir nukiūtino prie žaidimų automato, pakeliui naršydamas kišenes. Galų gale jo pirštai užčiuopė ketvirtuką - jau paskutinį. Žmogėnas*

Įmetė monetą į automata, trūktelėjo rankeną ir net nesivargino stebėti besisukančių ratukų. Cink cink cink - nustoję suktis ratukai užsifiksavo; rezultatas - trys strypeliai, į nedidelį specialų padėklą pabiro dešimt ketvirtukų. Žmogelis susižėrė juos nė nesusimąstęs, tada patraukė prie cigarečių automato ir sumetė į plyšį keturias monetas.

Staiga jam dingtelėjo, kad panašiai susidoroti jis būtų galėjęs ir su pačiu cigarečių automatu - niekas nebūtų nei subruzdęs, nei atkreipęs dėmesio. *Apsauginė reakcija*, nutarė jis. *Niekad nedaryk to, kas akivaizdžiai krinta į akis.*

- ...apskaičiuota, kad asteroidas įsirėš į Žemę per artimiausias septyniasdešimt dvi - aštuoniasdešimt keturias valandas, - bylojo radijas. - Manoma, kad po smūgio išgyvens nedaugelis, netgi iš tų, kurie neatsidurs smūgio arba priešingos jai planetos pusės zonose. Vietiniai Civilinės Gynybos junginiai nurodys, kaip elgtis susidūrimo metu ir tuoj po jo. Prašome elgtis pagal nurodymus ir kaip įmanoma greičiau apsirūpinti būtina įranga vietinėse pagalbos katastrofos atveju stotyse.

Mažasis žmogėnas sukikeno. Dėsnius jis permanė puikiai. Tą nelemtą gremėzdą Žemė

traukė tarsi medus - bitę; jis lėkė tiesioginio susidūrimo trajektorija, be paliovos greitėdamas. Kažkas bandė tikinti, jog asteroidas atsitrenks į Mėnulį, tačiau apskaičiavimai tokias viltis labai greitai išsklaidė. Tačiau susidūrimas su Mėnuliu situacijos nėmaž nepagerintų - žmogėnas žinojo ir tai. Atsibastėlis asteroidas, kuris dabar kybojo danguje, užstodamas šviesą bei šilumą ir sukeldamas Žemėje milžiniškus giluminių klodų poslinkius, nebuvo didesnis už Mėnulį. Smogęs tiesiog į palydovą, jis nublokštų šį į Žemę, ir padariniai būtų lygiai tokie pat kaip ir tiesioginio paties asteroido smūgio.....

Pastabos

- 1) Chimera - senovės graikų mitologijoje - pabaisa su ugnį spjaudančiais liūto nasrais, gyvatės uodega ir ožio kūnu.
- 2) Kas tai? Viešpatie Aukščiausias! Aš... (vok.)